

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ МАШИРЕВИЋ против СРБИЈЕ

(представка број 30671/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

11. фебруар 2014. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним у члану 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакторских промена.

У предмету Маширевић против Србије,
Европски суд за људска права (Друго одељење), на заседању Већа у саставу:

Guido Raimondi, *председник,*

Peer Lorenzen,

Dragoljub Popović,

Nebojša Vučinić,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller,

Egidijus Kūris, *судије,*

и Stanley Naismith, *секретар Одељења,*

после већања на затвореној седници 21. јануара 2014. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 30671/08) против Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), држављанин Србије, господин Милан Маширевић (у даљем тексту: „подносилац представке“), 13. маја 2008. године.

2. Подносиоца представке заступао је господин Г. Тодоровић, адвокат из Беочина. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник господин С. Царић.

3. Подносилац представке је, посебно, тврдио да му је незаконито ускраћен приступ Врховном суду Србије.

4. Представка је 6. јануара 2011. године прослеђена Влади. Такође је одлучено да се допуштеност и основаност представке разматрају истовремено (члан 29. став 1.).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1940. године и живи у Сомбору.

6. Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати на следећи начин.

7. Подносилац представке, адвокат са праксом, је 8. јула 1998. године поднео парничну тужбу Општинском суду у Новом Саду, тражећи исплату хонорара од приватног предузећа за осигурање

(„Тужени“) за услуге пружене на основу споразума о хонорару за правне услуге закљученог 1995. године.

8. Општински суд је 17. септембра 1998. године издао платни налог. Тужени је изјавио приговор на овај налог.

9. На рочишту, 27. септембра 2001. године, тужени је поднео противтужбу, тражећи од Општинског суда да поништи уговор из 1995. године.

10. Општински суд је 16. септембра 2002. године одлучио да споји поступке покренуте тужбом и противтужбом.

11. Општински суд је 24. новембра 2003. године укинуо платни налог од 17. септембра 1998. године, одбио тужбени захтев подносиоца представке, утврдио део уговора ништавим и донео одлуку да други део уговора остаје на снази.

12. Подносилац представке се неодређеног дана жалио против ове пресуде.

13. Окружни суд у Новом Саду је 24. фебруара 2005. године потврдио ову пресуду по жалби.

14. Неодређеног дана у априлу 2005. године, подносилац представке је уложио ревизију.

15. Врховни суд је 30. новембра 2006. године вратио спис Окружном суду, који је очигледно пропустио да пресуди о делу жалбе подносиоца представке.

16. Окружни суд је 25. априла 2007. године донео допунску пресуду, одбивши тај део жалбе подносиоца представке.

17. Врховни суд је 24. октобра 2007. године одбацио ревизију као недозвољену, наводећи да подносилац представке није имао право да је поднесе, с обзиром да члан 84. Закона о парничном поступку из 2004. године прописује да ревизију може поднети само адвокат, а не тужилац лично. Врховни суд је навео да су, према овом Закону, странке у поступку нису имале постулативну способност да поднесу појединачне ревизије, чак и ако су саме адвокати.

18. Одлука од 24. октобра 2007. године уручена је подносиоцу представке 14. јануара 2008. године.

19. Подносилац представке је 11. фебруара 2008. године поднео жалбу Уставном суду Србије.

20. Уставни суд је 13. маја 2008. године затражио од подносиоца представке да определи своју притужбу.

21. Подносилац представке је 6. јуна 2008. године поднео своју измењену уставну жалбу.

22. Уставни суд је 25. марта 2009. године одбацио уставну жалбу подносиоца представке као непотпуну.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

А. Закон о парничном поступку из 1977. године (објављен у „Службеном листу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије“ – „Сл. лист СФРЈ“ - бр. 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 72/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91 и „Службеном листу Савезне Републике Југославије“, бр. 27/92, 31/93, 24/94 и 12/98

23. Члан 382. став 1. прописује да странке у поступку имају право да поднесу ревизију Врховном суду у року од месец дана од датума пријема пресуде донете по жалби.

24. У складу са члановима 383. и 394-397, између осталог, Врховни суд, ако усвоји ревизију коју поднесе једна од заинтересованих странака, има право да преиначи спорну пресуду или да је укине и наложи поновно суђење пред нижим судовима.

Б. Закон о парничном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ – „Сл. гласник РС“ - бр. 125/04 и 111/09)

25. Закон о парничном поступку из 2004. године (у даљем тексту: „Закон из 2004. године“) ступио је на снагу 23. фебруара 2005. године, чиме је Закон о парничном поступку из 1977. године стављен ван снаге (у даљем тексту: „Закон из 1977. године“).

26. Члан 84. став 2. прописује да странку у поступку мора да заступа правни заступник у поступку покренутом на основу ревизије.

27. Члан 401. став 2(2) прописује да се ревизија одбацује као недозвољена, између осталог, ако ју је поднео појединац који није адвокат.

28. Члан 491. став 4. прописује да ће се о “ревизији изјављеној против правноснажне одлуке другостепеног суда, у поступку који је покренут пре почетка примене овог закона, одлучивати по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу овог закона.“

29. Члан 422.10. прописује да се неки предмет може поново разматрати ако Европски суд за људска права у међувремену донесе пресуду у односу на Србију у вези са истим или сличним правним питањем.

В. Закон о парничном поступку из 2011. године (објављен у „Сл. гласнику РС“ - број 72/11)

30. Закон о парничном поступку из 2011. године (у даљем тексту: „Закон из 2011. године“) ступио је на снагу 1. фебруара 2012. године, чиме је Закон из 2004. године стављен ван снаге.

31. Члан 85. став 2. прописује да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, осим ако је сама странка адвокат.

32. Члан 426.11 прописује да се предмет може поново разматрати ако странка у парничном поступку добије прилику да употреби одлуку Европског суда за људска права којом се утврђује повреда људског права, што је могло да буде од утицаја на повољнији исход парничног поступка у питању.

Г. Пракса Уставног суда

1. Одлуке Уставног суда од 27. јануара 2010. године (Уж. 546/2008) и 13. маја 2010. године (Уж. 603/2008)

33. Налазећи повреду права на приступ суду, Уставни суд је навео, између осталог, да је Врховни суд погрешно применио Закон из 2004. године, зато што је у свим предметима покренутим пре 23. фебруара 2005. године, важећи закон, у вези са ревизијом, требало да буде закон на снази пре тога датума.

2. Одлука Уставног суда од 16. децембра 2010. године (Уж. 250/2009)

34. У овом случају, подносилац жалбе, адвокат са праксом, оспорио је што је Врховни суд одбацио његову ревизију у септембру 2008. године и нашао да су, према члану 84. став 2. Закона из 2004. године, странке у поступку изгубиле правну способност да појединачно уложе ревизију, чак и када су саме адвокати.

Нашавши повреду права на правично суђење, Уставни суд је, између осталог: (а) нашао да тумачење члана 84. став 2. од стране Врховног суда није имало основ у домаћем праву; (б) навео, позивајући се на чланове 84. став 2. и 401. став 2(2), да су једино странке у поступку које нису регистровани адвокати изгубиле способност да поднесу ревизију, док се ревизије које су поднели регистровани адвокати не могу проглашавати недозвољеним; и (в) поништио решење Врховног суда из септембра 2008. године и наложио ново разматрање ревизије у складу са оним што је утврдио у овом случају.

ПРАВО

I. ЗАХТЕВ ВЛАДЕ ДА СЕ ПРЕДСТАВКА СКИНЕ СА СПИСКА ПРЕДМЕТА ПРЕМА ЧЛАНУ 37. КОНВЕНЦИЈЕ

35. Дописом од 29. априла 2011. године Влада је поднела једнострану декларацију ради решења питања покренутог предметном представком и затражила да је Суд скине са списка његових предмета.

36. Подносилац представке је 19. јула 2011. године ставио примедбу на Влади предлог.

37. Суд поново наглашава да у одређеним околностима он може скинути представку са списка предмета према члану 37. став 1 (в) на основу једностране декларације Тужене владе, чак и када подносилац представке жели да се разматрање његовог предмета настави. Међутим, пошто је пажљиво размотрио услове Владине једностране декларације у светлу начела која произилазе из његове праксе (видети *Tahsin Acar против Турске* (прелиминарно питање) [ВВ], број 26307/95, ст. 74-77, ЕЦХР 2003-VI, и *Van Houten против Холандије* (скидање представке са списка предмета), број 25149/03, ст. 34-37, ЕЦХР 2005-IX), Суд налази да Влада није пружила довољан основ да би се утврдило да поштовање људских права, како је дефинисано Конвенцијом и њеним Протоколима, не захтева од Суда да настави разматрање предмета (видети, на пример, *Šarić и други против Хрватске*, бр. 38767/07 итд., ст. 26-30, 18. октобар 2011. године и *Rozhin против Русије*, број 50098/07, став 23., 6. децембар 2011. године; видети такође *Gençel против Турске*, број 53431/99, став 27., 23. октобар 2003. године и ст. 29 и 32 у горњем тексту, члан 422.10 Закона из 2004. године, односно члан 426.11 Закона из 2011. године).

38. У датим околностима, Суд одбацује захтев Владе да представку скине са списка његових предмета према члану 37. Конвенције, па ће на одговарајући начин разматрати допуштеност и основаност предмета.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

39. Подносилац представке се притуживао зато што је Врховни суд одбио да разматра његову ревизију када је он имао право да употреби овај правни лек, чиме је повређено његово право на приступ суду зајемчено чланом 6. став 1. Конвенције, чији релевантан део гласи како следи:

„...Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... има право на ... расправу ... пред ... судом, ...“

А. Допуштеност

40. С обзиром на праксу Уставног суда у предметима о истом питању као што је случај подносиоца представке (видети ставове 33-4. у горњем тексту), Влада је тврдила да је пут уставне жалбе могао бити делотворан домаћи пут обештећења у вези са наводном повредом. Подносилац представке, иако адвокат који је требало да поступа са посебном марљивошћу, заиста је покушао да га исцрпи, али није поступио у складу са релевантним домаћим процесним правилима. Према томе, представку би требало прогласити недопуштеном.

41. Подносилац представке је оспорио Владине аргументе.

42. Суд поново потврђује да је уставна жалба и даље, у начелу, правни лек који треба исцрпети у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке поднете од 7. августа 2008. године (видети *Винчић и други против Србије*, бр. 44698/06 итд., став 51., 1. децембар 2009. године). У конкретном предмету, међутим, пошто је подносилац представке поднео представку Суду пре тог датума и пошто се питање исцрпљења домаћих правних лекова обично утврђује позивањем на датум подношења представке (видети *Цветковић против Србије*, број 17271/04, став 41., 10. јун 2008. године; и *Ваитанп против Француске*, број 33592/96, ст. 24-35, 22. мај 2001. године), Суд сматра да подносилац представке није имао обавезу да исцрпи овај конкретан пут обештећења пре обраћања Стразбуру. Према томе, примедба Владе с тим у вези мора се одбити.

43. Суд такође примећује да представка није очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље примећује да није недопуштена ни по једном другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

Б. Основаност

1. Поднесци странака

44. Подносилац представке је тврдио да је Врховни суд погрешно применио Закон из 2004. године, пошто је важећи закон у поступку требало да буде Закон из 1977. године, члан 382. став 1. (видети став 23. у горњем тексту), на основу чије одредбе би његова жалба била допуштена.

45. Влада је поново потврдила аргументе о недопуштености. У том смислу, она је даље позвала Суд да предмет разматра „у вези са понашањем подносиоца представке пред домаћим судовима (*Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43., ЕЦХР 2000-VII)”. Најзад, Влада је позвала Суд да представку одбаци с обзиром на доследну праксу Врховног суда. С тим у вези, Влада је доставила допис Врховног суда од 25. фебруара 2011. године, у коме је

наведени суд навео да он није усвојио правно схватање о примени члана 491. став 4. Закона из 2004. године, већ да је одлука усвојена у случају подносиоца представке, одговарала његовој доследној пракси о том питању.

2. Оцена Суда

46. Конвенција не обавезује Високе стране уговорнице да оснивају жалбене судове у парничним предметима. Када, међутим, такви судови постоје, гаранције члана 6. морају се поштовати, између осталог, обезбеђењем делотворног приступа судовима лицима која се притужују ради одлучивања о њиховим „грађанским правима и обавезама“ (видети, међу многим другим ауторитетима, *Levages Prestations Services против Француске*, 23. октобар 1996. године, Извештаји 1996-V, стр. 1544-45, став 44., и *Poitrinol против Француске*, пресуда од 23. новембра 1993. године, серија А број 277-А, ст. 13-15). Суд поново подсећа да се на „право на суд“, чији је један аспект приступ суду, може позвати свако ко на доказивој основи сматра да је мешање у остваривање његових или њених грађанских права незаконито и притужује се да није пружена могућност подношења притужбе суду у складу са чланом 6. став 1. (видети, између осталог, *Roche против Уједињеног Краљевства* [ВВ], број 32555/96, став 117., ЕЦХР 2005-Х). И поред тога, право на суд није апсолутно и може бити предмет ограничења, посебно када су у питању услови допуштености жалбе, пошто по самој својој природи оно захтева да то регулише држава која ужива одређени простор за процену о овом питању (видети *Golder против Уједињеног Краљевства*, 21. фебруар 1975. године, став 38., серија А број 18; *García Manibardo против Шпаније*, број 38695/97, став 36., ЕЦХР 2000-II, и *Mortier против Француске*, број 42195/98, став 33., 31. јул 2001. године). Када је приступ суду ограничен, било због примене закона или због чињеница, ова ограничења не смеју бити рестриктивна или умањити право приступ суду неком лицу на такав начин и у том обиму да је угрожена сама суштина овог права; Конкретно, таква ограничења ће бити у складу са чланом 6. став 1. једино ако теже легитимном циљу и ако постоји сразмерност између употребљених средстава и циља коме се тежи (видети *Ashingdane против Уједињеног Краљевства*, 28. мај 1985. године, став 57., серија А број 93).

47. У вези са касационим судовима, Суд је утврдио да, с обзиром на њихову посебну природу и улогу коју имају, а која је ограничена на разматрање правилне примене права, поступак може бити формалнији. (видети *Mestah и други против Француске* [ВВ], бр. 32911/96, 35237/97 и 34595/97, став 41., ЕЦХР 2002-VII). С тим у вези, захтев да подносиоца жалбе пред касационим судом представља квалификовани адвокат, као у конкретном предмету, не може се сам по себи сматрати

супротним члану 6. Овај захтев је јасно у складу са карактеристикама Врховног суда као највишег суда који разматра ревизије, и он је заједничка карактеристика правних система у неколико држава чланица Савета Европе (видети *Gillow против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 24. новембра 1986. године, серија А број 109, став 69.; *Vacher против Француске*, пресуда од 17. децембра 1996. године, ст. 24 и 28, *Извештаји о пресудама и одлукама 1996-VI*; и *Tabor против Пољске*, број 12825/02, став 39., 27. јун 2006. године).

48. Најзад, заиста је првенствено на домаћим органима, посебно судовима, да тумаче домаће право. Суд, међутим, мора да потврди усклађеност дејства таквог једног тумачења са Конвенцијом (видети *Tejedor García против Шпаније*, 16. децембар 1997. године, став 31., *Извештаји 1997-VIII*; *Гарзичић против Црне Горе*, број 17931/07, став 32., 21. септембар 2010. године, и *Јовановић против Србије*, број 32299/08, став 50., 2. октобар 2012. године). Ово посебно важи када судови тумаче правила процесне природе, с обзиром да њихово посебно стриктно тумачења може лишити подносиоца представке права на приступ суду (видети *Béleš и други против Чешке Републике*, број 47273/99, став 60., 12. новембар 2002. године, и *Zvolský и Zvolská против Чешке Републике*, број 46129/99, 12. новембар 2002. године). Улога Суда у предметима као што је овај је да утврђује да ли је сврха процесних правила била да осигурају одговарајуће спровођење поступка и, посебно, поштовање начела правне сигурности (видети, уз одговарајуће измене, *Efstathiou и други против Грчке*, број 36998/02, став 24., 27. јул 2006. године, и *Syngelidis против Грчке*, број 24895/07, став 41., 11. фебруар 2010. године) и да ли је подносилац представке могао да рачуна на доследан систем који успоставља правилну равнотежу између интереса власти и његовог сопственог интереса (видети, *mutatis mutandis*, *Lay Lay Company Limited против Малте*, број 30633/11, став 56., 23. јул 2013. године).

49. Ако се вратимо на предметни случај, Суд примећује да одбацивање ревизије подносиоца представке од стране Врховног суда зато што није имао право да је уложи *in propria persona* (тј. у сопствено име без заступања од стране адвоката), јасно представља мешање у право подносиоца представке на приступ суду. При томе, Врховни суд се ослонио на члан 84. став 2. Закона из 2004. године, који је ступио на снагу 23. фебруара 2005. године (видети ставове 25-6. у горњем тексту).

50. Суд даље примећује да је подносилац представке поднео парничну тужбу 1998. године, а ревизију у априлу 2005. године. Члан 491. став 4. Закона из 2004. године прописивао је да су, у вези са ревизијом која се подноси у поступку који је покренут пре датума када је Закон из 2004. године ступио на снагу, процесна правила која су била на снази пре тог датума она која би требало применити. У вези са

питањем који је закон требало применити у конкретном тренутку и, према томе, да ли је спорно мешање било у складу са домаћим законом, Суд примећује да се члан 491. став 4. Закона из 2004. године може заиста различито тумачити (видети став 28. у горњем тексту; видети такође *Момчиловић против Србије*, број 23103/07, став 31., 2. април 2013. године). Суд на исти начин примећује да је изгледа између тумачења релевантног текста члана 491. став 4. од стране Уставног суда и Врховног суда постојала неусаглашеност (видети ст. 28, 7, 14, 17 и 33, тим редом). С тим у вези, Суд понавља да би власти требало да поштују и примењују домаће законе на предвидив и доследан начин и да би прописани елементи требало да буду транспарентни и довољно развијени и у пракси да би се обезбедила правна и процесна сигурност (видети *Јовановић против Србије*, број 32299/08, став 50., 2. октобар 2012. године).

51. У сваком случају, чак и под претпоставком да је Врховни суд правилно применио Закон из 2004. године, Суд примећује да је сам подносилац представке био адвокат са праксом квалификован да подноси ревизије у име других. У тим околностима, стриктно тумачење домаћег права од стране Врховног суда у вези са *locus standi* подносиоца представке искључило је потпуно разматрање основаности навода. Ова баријера наметнута подносиоцу представке, према томе, није служила циљевима правне сигурности или одговарајућем спровођењу поступка (видети такође став 34. у горњем тексту).

52. Горе наведено је довољно да омогући Суду да закључи да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције, али се подразумева да задатак Суда није да утврђује какав је стварни исход требало да има ревизија подносиоца представке да је Врховни суд прихватио да разматра њену основаност (видети, уз одговарајуће измене, *Vasilescu против Румуније*, 22. мај 1998. године, став 39., *Извештаји* 1998-III, и *Јовановић против Србије*, цитиран у горњем тексту, став 51.).

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. И 46. КОНВЕНЦИЈЕ

53. Релевантне одредбе ових чланова гласе како следи:

Члан 41.

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

Члан 46.

„1. Високе стране уговорнице преузимају обавезу да се повинују правоснажној пресуди Суда у сваком предмету у коме су странке.“

2 Правоснажна пресуда Суда се доставља Комитету министара који надгледа њено извршење.“

А. Захтев за накнаду штете

54. У вези са материјалном и нематеријалном штетом, подносилац представке је тражио износ накнаде коју је тражио на домаћем нивоу, заједно са затезном каматом, тј. 8.913.083,91 динара укупно (приближно 85.810 евра).

55. Влада је нашла да је овај захтев неоснован.

56. Суд не види разлог за сумњу да је подносилац представке претрпео патњу због кршења његовог права зајемченог према члану 6. Конвенције, због чега је јасно да утврђивање повреде само ове одредбе не би представљало довољно правично задовољење. С обзиром на горе наведено и на основу правичности, како се то захтева чланом 41, Суд подносиоцу представке досуђује 2.000 евра на име нематеријалне штете.

57. С обзиром на релевантне одредбе, произилази, између осталог, да пресуда у којој Суд утврђује повреду, намеће Туженој држави законску обавезу да не само исплати одређене износе досуђене према члану 41, већ и да изабере, уз надзор Комитета министара, опште и/или, према случају, појединачне мере које ће донети у домаћем правном систему да би се повреда коју Суд утврди окончала и да би се њено дејство исправило што је могуће више (видети *Scozzari u Giunta против Италије* [ВВ], бр. 39221/98 и 41963/98, став 249., ЕЦХП 2000-VIII). Циљ је да се подносилац представке, у највећој могућој мери, доведе у положај у којем би био да су захтеви Конвенције поштовани.

58. Задатак Суда није да нагађа о стварном исходу поступка по ревизији подносиоца представке или о материјалној штети коју је могао претрпети с тим у вези. Суд сматра да би најприроднији начин извршења пресуде, који би најбоље одговарао начелу *restitutio in integrum* (видети *Emre против Швајцарске (број 2)*, број 5056/10, став 69., 11. октобар 2011. године), био да Тужена држава осигура, марљиво, путем одговарајућег поступка и ако то тражи подносилац представке, да се размотри основаност његове ревизије у складу са захтевима члана 6. став 1. Конвенције (видети ст. 29. и 32. у горњем тексту, и, уз одговарајуће измене, *Gençel против Турске*, број 53431/99, став 27., 23. октобар 2003. године).

Б. Трошкови

59. Подносилац представке је такође тражио 500 евра на име трошкова насталих пред Судом.

60. Влада је оспорила овај захтев.

61. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој се покаже да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у износу. У овом предмету, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд сматра да је разумно да се тражени износ досуди за поступак пред Судом.

В. Затезна камата

62. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, следеће износе, који ће се претворити у националну валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате:
 - (i) 2.000 евра (две хиљаде евра), плус порез који се може наплатити, на име нематеријалне штете;
 - (ii) 500 евра (пет стотина евра), плус порез који се може наплатити подносиоцу представке, на име трошкова;
 - (б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена;
4. *Одбија* преостали део захтева подносилаца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском, и достављено у писаној форми дана 11. фебруара 2014. године, према Правилу 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Stanley Naismith
Секретар

Guido Raimondi
Председник